

6/2015

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

William Jablonsky

Skvrny na Slunci

Jason Sanford

Kterým směrem spadnete

Brad R. Torgersen

Přidělení

ČESKÉ POVÍDKY

Václava Molcarová

Najít Matyáše

Vladimír Záborský

Skrz plot do vysokých trav

Božena Čechalová

Počítání rukou

Ivan Mls

Sundejte ho z oblohy!

Eva Skálová

Obnova

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Vy maniaci! Zničili jste ceny Hugo!

Brad R. Torgersen

Sad Puppies vrací kritikům úder

K. S. Robinson

Utopie, umění a utlačování

Antonín Tesař

Předehra k trůnům

Cena: 95 Kč – 4 eura

Kim Stanley Robinson
Černé povětrí

XB1 FANS, Z.S.

**Jsme konečně na světě a
připravujeme...**

...soutěž pro literární talenty...

...vlastní sci-fi antikvariát...

...setkání s autory...

...a mnoho dalšího pro naše členy.

STAČÍ SE JEN PŘIHLÁSIT

www.xb1fans.cz

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

William Jablonsky: Skvrny na Slunci	3
Jason Sanford: Kterým směrem spadnete	7
Kim Stanley Robinson: Černé povětrí	13
Brad R. Torgersen: Přidělenci	23

Domácí SF

Václava Molcarová: Najít Matyáše	32
Vladimír Zábrodský: Skrz plot do vysokých trav	41
Božena Čechalová: Počítání rukou	51
Ivan Mls: Sundejte ho z oblohy!	56
Eva Skálová: Obnova	60

Publicistika

Jason Sanford: Vy maniaci! Zničili jste ceny Hugo!	62
Brad R. Torgersen: Sad Puppies vrací kritikům úder	63
Julie Nováková: Rozhovor s K. S. Robinsonem	64
Antonín Tesař: Předehra k trůnům	67

Fantastická věda

Obří impaktní kráter v Austrálii; Brontosaurus se vrací; Pérový krok; Limu napojí kanály starých indiánů	61
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry;</i> Mercy; Neutečeš: Pěna dní; Král Škorpion: Cesta za mocí; Lovec trolů; <i>Klapka!</i>	70
--	----

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům;</i> Ben H. Winters: Poslední policajt; Larry Correia: Drsná magie; G. R. R. Martin: Divoké karty 1.; Jindřich Kubánek: Jediná volba aneb Vzpomínky na rok 2165; Asa Larssonová, Ingela Korsselová: PAX – Hůl prokletí; Lynne Trussová: Pekelný kocour; William King: Piráti oblohy; Jan Štainbruch: Edessa - Bratrstvo stříbrných mečů; Robin Cook: Vražedná aplikace; <i>Nové knihy</i>	74
--	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Tiskárna MV s. p. o.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 6. 2015

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Jan Štěpánek

ilustrace k povídce Najít Matyáše

Eurocon 2015

Vzhledem k mým chabým znalostem jazyků (kromě češtiny, ruštiny, polštiny a slovenčiny o:))) se sice větší domluvív systémem pidgin-english a rukou skoro všude,

ale na návštěvy západně od našich hranic příliš často na cony nejezdím. Takže na Eurocon v Petěrburgu jsem vyrazil s docela velkou chutí.

Tohle město mám rád, neboť tam mají hromadu zajímavých muzeí, a i kdyby tam byla jen Ermitáž, o níž se tvrdí, že její chodby měří několik kilometrů a já tomu věřím, stálo by to zato.

Eurocon se konal v honosné budově evidentně určené pro podobné účely. Problémem však byla účast. Nebylo tu víc jak dvě stě padesát návštěvníků. Ze zahraničních hostů přijeli pozvaní Joe Abercrombie a Michael Stackpole. Z domácích známých spisovatelů se tu objevil jen Svjatoslav Loginov. Byly zde zajímavé přednášky, například o legendárním časopisu o cestování Uralskij sledopyt, který má už mnoho let pravidelnou sci-fi přílohu, nebo povídky a představení obnoveného SF časopisu Jesli. Bylo na nich však kolem dvaceti posluchačů. Samozřejmě, že na setkání se zahraničními autory jich přišlo víc. Sešla se tu i ESFS a udělila ceny, na Česko padla tentokrát jediná, Encouragement Awards dostal Martin D. Antonín. Problémem zřejmě byl nepříliš vhodný termín (pro domácí fanoušky), neboť čtrnáct dní před tímto conem se konal moskevský Rosskon za účasti padesátky ruských spisovatelů včetně superhvězd, jako jsou Lukjaněnko, Golovačev, Oldi, Dačenkovi, Achmanov... Byla tu zajímavá výstava malířů zabývajících se fantastikou a vypadá to, že někteří by se mohli i představit na našich obáčkách.

V průběhu dalších dní jsem měl dvě povídky o české SF a o časopisech, které u nás vycházejí v Domě spisovatelů... ano, spisovatelé mají svůj dům, kde mohou pořádat zajímavé akce... Setkání s petěrburskými spisovateli bylo zajímavé i tím, že jsem od nich dostal k přečtení mnoho povídek a je docela možné, že se s některými seznámíte.

Vlado Ríša

p.s. Jedna informace nakonec: V Rusku vychází víc jak sedm set nových SF knih ruských autorů ročně.

Nový Červený trpaslík

Padesátiletý herec Craig Charles se rozhodl opustit seriál Coronation Street, kde hrál od roku 2005 postavu Lloyda Mullaneyho, a vrátit se k natáčení nové série Červeného trpaslíka. Ostatní hlavní herci Chris Barrie,

Danny John-Jules a Robert Llewellyn se také vrátí ke svým rolím členů posádky kosmické lodě Červený trpaslík.

Kulturní sci-fi seriál běžel od roku 1988 do 1993 a potom od roku 1997 do 1999. Pak následovala pauza, která trvala 10 let. Seriál byl vysílán v 25 různých zemích a získal Emmy a British Comedy Awards. V roce 2009 se vysílala minisérie Červeného trpaslíka o třech dílech, která se jmenovala Zpátky na Zemi. Natáčení začne na podzim tohoto roku.

Jan Hora vystavuje v Praze

V Praze 1, ve Studentském klubu v Celetné ulici 20, bude od 15. září do 30. října výstava malíře a ilustrátora Jana Hory. Půjde o průřez jeho ilustrační tvorbou pro časopisy za poslední dva roky, z XB-1 tam budou např. originály k povídkám Manuru, Bouřka, Děravá planeta a k řadě dalších. A uvidíte je barevně.

Cena A. C. CLARKA

Nejváženější britské žánrové ocenění získala v konkurenci Michela Fabera či finské spisovatelky Emmi Itäranty kanadská rodačka Emily St. John Mandelová za román Station Eleven (Stanice jedenáct) ze světa, v němž se

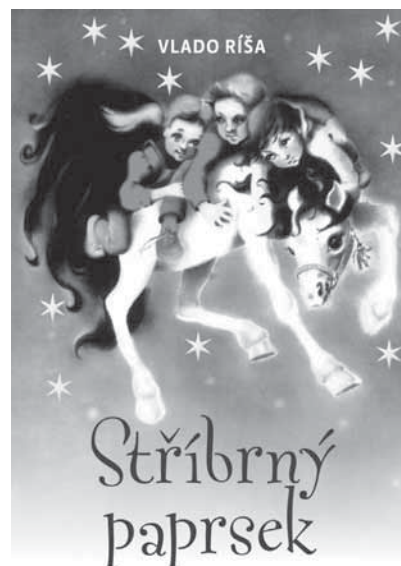
civilizace rychle hroutí pod tíhou chřipkové epidemie s 99% úmrtností. Román by měl v českém překladu vyjít ještě v průběhu roku 2015 v nakladatelství Argo.

Pseudonym K. J. PARKEROVÉ prozrazen

Skutečná identita skrývajících se za pseudonymem K. J. Parker byla po dlouhou dobu tématem mnoha žhavých diskusí. U nás se po dohodě s autorem objevovaly jeho práce pod jménem K. J. Parkerová a znát je můžete z antologií Jonathana Strahana či ze stránek našeho časopisu. Nyní bylo konečně tajemství odhaleno s tímukázalo se, že všechny tyto práce a množství jiných včetně řady románů napsal britský spisovatel Tom Holt, u nás známý především díky humoristické fantasy Bludný Holanďan. Je rozhodně zajímavé, že si Holt dokázal v rámci fantastického žánru vybudovat hned dvě úspěšné a stylově dosti odlišné literární kariéry. Nyní ovšem alespoň víte, proč se červnovém čísle časopisu XB-1 z ročníku 2013 objevily povídky Toma Holta a K. J. Parkerové hezky pohromadě...

Ríšova pohádka v Rusku

Pohádka **Stříbrný paprsek** se líbí i v Rusku a začala vážná jednání o jejím vydání. Pohádka, odehrávající se v Praze a určená pro děti do deseti let, byla v jedné české recenzi zařazená do škatulky fantasy pro děti o:))). Jestli budou jednání úspěšná, knížka s půvabnými ilustracemi Zdeňky Bouškové by měla vyjít ještě tento rok.

Skvrny na Slunci

(STATIC)

20:33

Soledad se samým rozčilením nemůže přimět, aby Oskara uložila ke spánku, tolik ji děsí představa, že nastane konec světa. Už tak ho drží moc pevně, a jak se Oskar kroutí, svírá ho ještě silněji, aby se jí nemohl vysmeknout. Zrovna po telefonu domluvila se svojí matkou; ta ženská ji už týdny nahání, ať dáme Oskara honem pokřtít, aby jeho duše došla spasení, až vezdejší svět zanikne. Vzhledem k tomu, jak se Soledad lomcuje hormonů, už jsem uvažoval i o tom, že si změním číslo, jenže to by pomohlo sotva na den dva. Na zlomek vteřiny bych mohl přísahat, že Soledad pohnula rty v nehlasně odříkávané modlitbě. Myslel jsem, že tyhle blázniviny už má za sebou, ale tohle asi bude dost extrémní situace.

Nevydržím se dívat, jak se mi žena mění v blábolící pobož-nůstkářku, a tak zapnu televizi, abych ji vyrušil. Obrazovka se rozsvítí a objeví se sympatický černoch v černém triku do věčka a v semišovém saku barvy velbloudí srsti; přesvědčuje diváky, že náš svět dnes večer zaručeně neskončí – NASA tuhle operaci roky plánovala a astronauti na vesmírné stanici přesně vědí, co dělají. Odborníkům na teoretickou fyziku se sice splní nejdivo-čejší sny, ale my ostatní nepocítíme skoro nic až na prudké vý-kyvy v elektrickém napájení a chyby v příjmu televizního ob-razu. My obyčejní smrtelníci nic z toho, co se bude dít, ani ne-uvídíme.

„Poslouchej,“ upozorním ji. „Cítíš se už líp?“

Všimnu si, jak přestává svírat dítě tak křečovitě, a že se jí zpomaluje dech. „Jo,“ hlesne. „Asi jo.“

Po troše domlouvání a sérii polibků na dobrou noc odnese Soledad chlapečka nahoru a něžně ho uloží do kolébky. Je mu už skoro devět měsíců a v noci spí, takže si můžeme vydech-nout.

Čekám na ni pod schody s šálkem mátového čaje. „Tady máš,“ dávám si záležet, aby to nevznělo blahosklonně. „To by ti mělo pomoci.“ V tyhle dny stačí, abych použil nesprávnou intonaci, a hned je oheň na střeše.

Soledad si ze svých dlouhých rovných černých vlasů stáhne fialovou gumičku, zatřepe hlavou a rozpustí si je. Pořád je napjatá. Prášky, které jí předepsal doktor na porodním, sice zabí-rají, jenže ona se vždycky vytaší s nějakou novou starostí: Oskar se plazí jako při armádním cvičení a nožičky tahá bezvládně za sebou; ještě nežvatlá; volá na nás oba „tata“, a okrádá ji tak o posvátné postavení dárkyně života. Tenhle týden je posedlá představou, že Oskar je autistický; vysvětloval jsem jí, že je ještě moc brzy, než aby se to poznalo, a že zatím nemá smysl se strachovat, ale je to jako mluvit do dubu.

V televizi má teď slovo astronom, znovu opakuje pokyny, které posloucháme už týdny: máme vypojit ze zásuvek všechny elektrické spotřebiče, které nejsou nezbytně potřeba, dokonce i televizi a telefon, protože výrony elektromagnetické energie by je mohly zkratovat. Mobily přitom budou v nejlepší pří-padě fungovat nespolehlivě a mohlo by docházet k mísení ho-vorů. (Tohle Soledad na náladě nijak nepřidá.) NASA posílá k fenoménu průzkumnou sondu, a jestli bude vůbec něco k vi-dění, ukážou nám to, až bude po všem.

Vypneme všechno kromě chůvičky, ale když se natáhnou ke

šňůře, abych vypočil i telefon, Soledad mě zastaví. „Počkej,“ požádá. „Co kdyby babička upadla a zlomila si krček?“

„Ta ženská je ze železa,“ ujišťuju ji. „Nic se jí nestane.“ Ve svých čtyřiaosmdesáti letech chodí její babička denně čtyři míle, a když spolu pijeme, pod stolem končím dřív já. Jenže Soledad tam stojí se založenýma rukama a praží mě pohledem, takže te-lefon zase zapojím a pokouším se vymyslet, kde za něj seženu náhradu, až ho to spálí na škvarek.

Nemůžeme nic dělat, a tak sedíme a čekáme.

21:38

Už to začalo.

Jestli je pravda, co říkal ten astronom, začalo to už před dva-ceti minutami, a naši planetu nic nespolklo. Ve skutečnosti ale nikdo neví, co se stane – možná, že sonda bude cestovat zpátky v čase, nebo narazí na malé zelené mužíčky, anebo se vynoří na orbitě nějaké paralelní zeměkoule. A možná je to celé vážně je-nom nějaká skvělá senzace, kterou neocení nikdo jiný než as-tronomové.

Sedíme každý na jednom konci naší červené kožené sedačky a potíme se, až se nám nohy vlhkem lepí k potahu, protože So-ledad trvala na tom, abych vypnul i klimatizaci. Už drahnou chvíli mlčíme, ale to nic neznamená – duchaplná konverzace nikdy nepatřila k našim koníčkům. Já předstírám, že si prohlí-žím outdoorový katalog od L. L. Beana, a ona tam jen sedí jako zařezaná, s rukama v klíně.

„Tak to vypadá, že konec světa přece jen nenastal,“ přeruším nakonec ticho já.

Soledad se na mě chabě usměje, jen tak na půl úst. „Ještě není po všem,“ odpoví bezbarvě.

Natáhnou k ní ruku a přejedu jí dlaní nahoru po stehně. „No ale,“ snažím se, aby to znělo škádlivě, „jestli pořád ještě hrozí, že můžeme umřít, věděl bych o lepších způsobech, jak strávit poslední chvíle života.“

Kdykoli jindy by mi Soledad v tu ránu odsunula ruku stranou s dotazem, jestli jsem se nezbláznil, ale teď to neudělá. Naklo-ním se k ní a políbím ji, nejdřív jen tak zkusmo, a pak naplno. Na okamžik se odtáhne a spočine na mně unaveným, netečným pohledem, pak ale pokrčí rameny, přitáhne si moji hlavu blíž a tvrdě mě políbí na oplátku.

Je to na dobré cestě.

O minutu později už leží pode mnou, lokty a pokožka našich těl se mlaskavě odlepují od koženého potahu sedačky a Soledad se tomu se mnou od srdce směje. Vyhrnu jí tričko a zápolím s podprsenkou. Jen jednou, hned po porodu, si ode mě vyžádala důkaz, že mě pořád ještě vzrušuje, a s mojí odpovědí si vystačila celých osm měsíců. Tohle pro nás bude od té doby poprvé.

Sotva uvolním poslední háček, dětská chůvička se s pípnutím probere k životu. Obvyklé elektrostatické praskání a šumění zní hrozivě, přístroj vyvádí jako Geigerův počítač po nukleární ka-tastrofě. Ozve se zakašlání, hluboké, hrdelní a těžkopádné jako štěkání nemocného psa. Po něm následuje pár chraptivých za-sténání – Oskarův hlas je dutý, temný a zastřený hlenem.

Soledad mě odstrčí a vystřelí po schodech nahoru.

Kašlání pokračuje. Soledad je právě v půlce schodiště, když

se z chůvičky ozve jiný hlas. „Ježíši,“ říká někdo. „Musíme s ním okamžitě do nemocnice.“ Ten hlas patří mně.

Soledad nahoře na schodech zůstane stát jako přimrazená.

„Nastartuj auto,“ přikazuje nyní ona sama hlasem linoucím se z reproduktoru, a než to stihnu zpracovat, ona už se řítí do Oskarova pokoje.

Doženu ji až ve chvíli, kdy už se sklání nad kolébkou a nad hlavou se jí mihají motýlí světélka, kroužící ve tmě pokojem. Oskar leží na břišku v puntíkatých letních dupáčkách, zadeček má vystrčený. Napůl otevře oči, kratičce se zachichotá pištivým hláskem a zase je zavře. Jeho dech je silný a čistý.

Vycouváme z pokoje, zavřeme dveře a po špičkách sejdem se ze schodů. Hodnou chvíli se na sebe nepodíváme, ani nepromluvíme.

Soledad přes všechna varování zapne televizi; obraz na všech kanálech jenom přeskakuje a zrní. Pak ale přepne na jednu sesterskou stanici ABC, a přestože obraz je i tam dost rozhašený, rozeznáme siluetu Petera Jenningsa, který oznamuje, že do věží Světového obchodního centra právě narazilo druhé letadlo.

„To je dokument?“ znejistí Soledad, ale neslyšíme žádný zlověstný hudební doprovod, chmurný komentář ani reklamní přestávku.

Vypnu televizi a položím jí ruku na stehno, ale ona se od-táhne, a už je jasné, že naše žhavá chvíle je tatam.

„Běž se zeptat Dalea a Ermy, jestli něco viděli,“ nařizuje mi.

* * *

Jen co vystrčím hlavu ze dveří, uvidím Dalea, jak se rozvaluje v houpacím křesle na přední verandě a kouří jointa; kouř mu kolem stříbrné, na ježka ostříhané hlavy vytváří svatozář. „Neděje se u vás nic?“ zeptám se polohlasem. „Něco, hm, co by souviselo s tou – věcí tam?“ Ukážu na oblohu.

Dale zavrtí hlavou. „Nic.“ Než odešel do důchodu, učil na stejné střední škole, kde působím jako výchovný poradce; vyučoval přírodní vědy, takže téměř věcem rozumí líp než já. „Proč? Snad jsi nepotkal svoji verzi z budoucnosti, nebo co?“ Zasměje se, ale nezní to vesele. Ten den, co jsme se přistěhovali, nás oba na svojí verandě přivítal medvědí objetím. A tehdy, když jsem mu pověděl, že Soledad je těhotná, nám on a jeho syn Brian na zadním dvorku postavili houpáčku z pneumatiky. Jenže co před nějakými šesti měsíci přišel Brian při bombovém útoku v Kandaháru o život, z někdejšího Dalea zbyl jenom stín.

„To zrovna ne. Ale stalo se něco... zvláštního.“

„To musí být fajn,“ podotkne suše Dale, naposledy potáhne z jointu jedním dlouhým šlukem a bezcílně se zadívá do noci.

Vrátím se dovnitř.

„Tak co?“ ptá se Soledad.

Plesknou sebou vedle ní, až se odrazím od polstrování. „Nic.“

22:32

Zvoní telefon. Na pevnou linku nám kromě jejích rodičů nikdo nevolá. Soledad vstává; popadnu ji za ruku, abych ji zastavil, a hned ucítím to napětí po celé délce její paže až k rameni.

„Co když je to máma nebo táta?“ naléhá roztřeseně. „Mohlo se něco stát.“

„Nic se nestalo,“ trvám na svém. „Musíš se uklidnit.“

Pokusí se mi vytrhnout, ale nepustím ji. „Copak ty to vůbec nechápeš?“ vyjede. „Neuklidním se, dokud nebudu vědět, že je všechno v pořádku.“

„Tak aspoň pro jednu počkej, ať odpoví záznamník,“ žado-

ním, ale Soledad se nedá zastavit. Vyškubne se mi a zvedne sluchátko těsně předtím, než by se ozval záznamník.

„Prosím,“ ohláš se. Moc neslyším, co se děje na druhém konci, v telefonu praská a do toho mluví vysoký nosový ženský hlas.

Soledad dobrou minutu mlčí, nechává hovořit druhou ženu. Pak ji přeruší. „To budete mít špatné číslo, paní,“ oznamuje jí. „Za prvé, je po desáté večer, Oskar leží v postýlce a spí. A je mu teprve devět měsíců.“ Další dlouhá pauza. „Jsem v úplném pořádku. Dívám se na hodiny právě teď. Ano, asi byste měla zkusit jiné číslo.“ Soledad zavěsí, ale nejde si sednout zpátky na gauč; postává u telefonního stolku, zírá do zdi a začíná se třást.

„Co to mělo být?“ zeptám se.

Nejdřív mi neodpoví, ale pak se pomalu otočí. „To byla vychovatelka ze základní školy ve Valley. Oskar prý spadl z klouzačky a uhořel se do hlavy. Zavolali sanitku.“

Vstanu a jdu ji obejmout. „To bude nějaký hloupý vtip,“ přesvědčuju ji. „Tvůj stupidní bratr se nejspíš baví na náš účet.“

„Proč by to dělal?“ ptá se rozechvěle a ze všech sil se snaží, aby se nerozbrečela. „Proč by dělal takovou ohavnost?“ Když jsme se brali, Soledad byla ženská, kterou nemohlo nic rozházet, cvičila pilates a denně běhala sedm mil, a teď se nenávidí za to, že se z ní stala taková citlivka.

„Protože je pitomec.“ Jestli to byl její bratr, přísahám, že ho zmrazím.

O dvě minuty později zvoní její mobil. Nechá ho vyzvánět, dokud hovor nespadne do hlasové schránky. Zpráva je stejná. Soledad se pokouší volat nazpátek, šestkrát nebo sedmkrát, ale pokaždé jí odpoví jen hlasová schránka.

„Jen klid,“ utěšuju ji. „Oskar je v pořádku. A tohle je jenom hloupý vtip.“

Nakonec ji přiměju, aby se posadila, ale celá se třese a nehty vryvá do sedačky drobnou jizvičku.

„Co kdyby sis dala skleničku vína?“ navrhu, když už ticho trvá moc dlouho. „Ať nejsi tak našponovaná.“

„Ne,“ odmítne.

„Dělej, jak myslíš.“ Sáhnu po jejím mobilu, abych ho vypnul. Vytrhne mi ho. „Co to krucinál děláš?“

„Měla bys ho nechat vypnutý, miláčku,“ naléhám co nejohleduplněji. Neposlouchá. Zkontroluje si přijaté zprávy a hlasovou schránku, aby se ujistila, že jsem nic nesmazal. Sednu si k ní na opěrku gauče a vezmu do dlaní její roztřesenou ruku.

„Netlač se na mě,“ požádá, ale nepodívá se na mě.

„Řekni mi, o co jde,“ zaprosím. „Nerozumím tomu.“

Soledad nespouští oči z telefonu. „To je fakt, nerozumíš. Budou volat znovu. Musím počkat na další hovor, abych věděla, že Oskar bude v pořádku.“

Očividně je duchem někde jinde, lesknou se jí oči, mírně se kolébá a zády naráží do polstrování sedačky. Zdá se mi, že si pro sebe brouká ukolébavku. Vůbec tyhle hovadiny nedávám.

„Tak jo,“ mumlám. „Dělej si, co chceš.“ Shrábnu svoje cigára a šourám se ke dveřím.

Dale pořád ještě dřepí na verandě a zase hulí. Poslední dobou na tom frčí v jednom kuse, a hulí venku, všem na očích – ale policajti to přehlížejí, protože na střední ho všichni zbožňovali, a taky protože vědí, co se stalo s Brianem.

„Copak? Někaký další podivnosti?“ zabručí Dale a hlavou mi ukáže k dřevěnému zahradnímu křesílku, které stojí vedle něj. Sednu si a pořádně si od Dalea potáhnu, i když vím, že Soledad vyletí z kůže, až to ze mě ucítí.

„Jo,“ zahučím. „Nejsou to zrovna dobrý zprávy. Soledad vyšluje. A co u vás, taky se něco děje?“

Ale Dale zavrtí hlavou. „Ani prd.“

„Buďte rádi,“ chlácholím ho. „Soledad z toho pořádně hráblo – a už předtím se držela jen taktak.“

Teď se ke mně Dale nakloní a podívá se na mě, asi jako kdyby byl můj táta a chystal se mi vynadat za to, že jsem rozmlátil auto na kaši. Ucítím, jak mi těžkou rukou drtí rameno. „Dobrý nebo špatný, frajere,“ vzdychne si, „ber to, jak to je. Je to dar.“

Poplácám ho po koleni. Rve mi srdce, když ho takhle vidím; vypadá jako splasklý balon, pověšený na tíhou se prohýbající kostře. „Je mi to líto, Dale.“

Pár minut s ním ještě posedím a pak se přinutím vstát. „Měl bych se vrátit k Soledad. Teď už nejspíš mlátí hlavou o stěnu.“

Můj svět má rozmazané kontury; dá mi práci přejít po pěšině a překonat okrasné kameny, které lemují naši přední zahrádku – Dale ve sklepeš pěstuje silný materiál – ale aspoň mi teď všechno připadá zvládnutelnější, jakoby líp uchopitelné.

Když vejdu, Soledad už zase visí na telefonu a v očích má slzy. Nemohl jsem si to načasovat hůř.

Ale nepřipadá mi smutná, ani zoufalá – mám dojem, že se usmívá. Chci se zeptat, co se děje, ale Soledad mě mávnutím umlčí. „Ano, zlatíčko,“ zavrká. Pak ztichne; mezi praskáním uslyším v telefonu hlas, který patří tak sedmi osmiletému dítěti. Soledad pokračuje: „A víš určitě, žeš jenom nezapomněl, kde jsi ho nechal? Ne, zlatíčko, nic mi není... Za chvíličku jsem tam. Miluju tě. Pa.“

Soledad zavěsí, ale nepřestává se usmívat.

Jdu k ní blíž. „To byl... on?“

Přikývne. „Je v pořádku. Někdo mu ukradl kolo ze stojanu u školy. Je hrozně naštvaný.“ Ukáže mi na displeji datum hovoru; ode dneška za osm let.

Podívám se na svůj mobil – žádné zprávy.

Soledad ke mně konečně přistoupí, aby mě objala; vzápětí zavětrí a nasaje vzduch u mojí tváře. „Tys zase kouřil trávu?“

„Kdepak,“ popřu to a vyfouknu jí nasládlý dech přímo do obličeje.

„Panebože, ty seš fakt jak malej,“ prohlásí a zapadne do kuchyně. Hlavní věc, že jsme v pohodě – a nikde na zdech nevidím škrábance od nehtů, aspoň prozatím.

23:35

Celou další hodinu Soledad odpovídá na jeden telefonát za druhým: Oskar umře, jestli nebude mít svoji oblíbenou značku čokoládového mléka a sušenek, a pěkně prosí, aby mu je cestou domů koupila; přijde domů o půl hodiny později, než má dovoleno, protože někdo jménem Randy prý potřebuje svězt; z fotbalového tréninku ho přiveze Teddyho máma (Teddy je osmnáctiměsíční batole o čtyři domy dál v naší ulici). Soledad přepne telefon na hlasitý poslech, abych z toho taky něco měl. Oskarův hlas mi pokaždé připadá podivně známý, možná trochu zkreslený, ale vždycky ho zřetelně rozpoznám; podle časových údajů na displeji je vzdálenost hovorů ode dneška za osm až dvanáct let. Soledad se pokaždé usmívá; krize je zažehnána a z Oskara je živý, zdravý kluk.

Mně za celou tu dobu přijde na mobil jenom vzkaz do hlasové schránky, ve kterém se mě moje matka ptá, jestli jsem si opravdu, ale opravdu jistý, že se chci s tou Mexikánkou oženit. Tohle se ovšem urovnalo už před devíti měsíci, když od nás dostala svoje první vnouče, takže není třeba, abych to řešil.

Kdykoli Soledad zvedne telefon, ve tváři se jí rozhostí klid a blaženost, jako by vstoupila na nějaké posvátné místo a dostalo se jí požehnání. Možná že se Dale nepletl. Tohle je dar – alespoň pro ni určitě.

00:47

Soledad rozhodla, že si z hovorů budeme pořizovat výpisky, abychom byli připraveni, až ta či ona situace nastane. Pokouším se je roztřídit podle časových údajů, ale pořád ještě mám trochu špičku a nedaří se mi udržet si v tom pořádek. Rozmísťuju jednotlivé papírky s poznámkami na konferenčním stolku, když vtom znovu zazvoní pevná linka. Soledad zvedne sluchátko a přepne kvůli mně hovor na hlasitý poslech.

„Ahoj, mami.“ Oskarův hlas je tentokrát hlubší a trochu chraplavý. „Trenér říkal, že budeme hrát jednadvacátého, jestli se chceš přijít podívat.“

„To víš, že přijdeme, zlatíčko,“ ujišťuje ho.

„Skoro tě neslyším,“ hlásí Oskar. „Nemáš něco s telefonem?“

„Za to můžou skvrny na Slunci,“ zareaguje Soledad výmluvou, na které jsme se dohodli.

„Aha. Poslyš, chtěl bych, abys mi něco slíbila.“

„Ano?“

„Mohli byste se na rozdíl od loňska tentokrát ty a táta celou dobu nehádat?“

Trochu ji to zarazí, protože my dva na sebe málokdy zvýšíme hlas. „Hm, samozřejmě, zlatíčko.“

„Dobře. Protože kdyby to mělo být jako loni, tak bych radši, abyste tu vůbec nebyli.“

„Slibuju,“ zopakuje Soledad, a pak se opraví. „Totiž slibujeme, oba dva.“

Zavěsí až po Oskarovi, zvedne oči a provrtá mě pohledem. „Nechceš mi něco říct?“

Pokrčím rameny. „Ani ne.“ Vráťím se k třídění poznámek a dál o tom neuvažuju.

01:15

V tuhle hodinu už bychom měli oba spát, ale ani to nezkoušíme; nemá to cenu. Nikdo nespí – ve všech domech v ulici se pořád svítí. Soledad od posledního telefonátu mlčí a jen po mně občas střelí pohledem, aby zjistila, jestli se jí nechystám něco říct. Nechystám.

Pak jí znovu zazvoní mobil.

„Ahoj, mami.“ Oskar z budoucnosti mluví tenkým, roztřeseným hláskem, jako kdyby se něco přihodilo. „Proč máme tak mizerný spojení? Vůbec nechytám obraz a děsně špatně tě slyším.“

Připomenu jí naši výmluvu. „Skvrny na Slunci,“ oduší Soledad.

„Nejsi nasydlá nebo něco? Máš nějak jinej hlas.“ Oskar je teď starší a zní skoro dospěle.

Soledad se usměje a doslova se na telefon přilepí. „Kdepak, srdíčko, všechno je v pořádku.“

Slyším, jak se Oskar zhluboka nadechuje. „Dobře. Hele, nechtěl jsem ti to říkat po telefonu, ale myslel jsem, že bys to chtěla vědět. Izzy už jsem to pověděl, tak na ni prosím tě nevýjed.“

Kdo je Izzy? zahýbu neslyšně pusou, ale Soledad jenom pokrčí rameny. Její babička se jmenuje Isabella, ale běda tomu, kdo by si dovolil říkat jí Izzy. „Copak, zlatíčko?“

„V létě si s Erikem pronajmeme byt, odejdeme z koleje. A našli jsme si tu oba práci, takže nepřijedu na léto domů.“

„To slyším nerada,“ připouští Soledad a čeká, co přijde dál. Oskar se nervózně zasměje, úplně stejně, jako to občas dělává ona. „Hm. To není všechno. Já vlastně nevím, jak ti to říct, ale... hmmm... Erik... není jenom můj spolubydlící.“

Podlomí se mi kolena a nemůžu se pořádně nadechnout. Dlouhou dobu všichni mlčíme.

„Chceš říct, že jsi...“ prolomí ticho Soledad.

„Gay,“ skočí jí Oskar do řeči. „Jo.“

Znovu je ticho.

Tentokrát to nevydrží on. „Panebože, mami. Řekni něco.“

Soledad se sveze na pohovku, jako kdyby dostala kopanec do břicha. „Já nevím, co na to říct, zlatíčko,“ vydechne nakonec.

„Ale pořád mě máš ráda, ne?“ napovídá jí žertovně, i když ve skutečnosti to zní, jako by se měl každou chvíli rozbrečet. Něco mi říká, že tohle je jeden z těch okamžiků, kdy by mi srdce mělo přetékat otcovskou láskou bez ohledu na to, co je můj syn zač, ale místo toho jsem pořád jako ochromený.

„To víš, že mám, srdíčko.“ Soledad leží zhroucená na gauči a zadržuje dech. Na druhém konci slyším posmrkávání. „Ne abyste to ty nebo Izzy řekly tátovi. Jasný?“

„A nechceš mu to říct teď?“ Soledad ke mně napřáhne ruku s telefonem, ale já si ho nevezmu.

„Táta je tam?“ zeptá se Oskar. „Oni už s Chloe nejsou na Kostarice?“ Divoce na ni zašermuju, ať mu to odkývá, ale ona mě probodává vražedným pohledem.

„No, oni jsou...“ zaváhá. „Vlastně jo. Co kdybys mu zavolal, až se vrátí?“

„Do hajzlu,“ vyjekne Oskar. „To je ta červí díra, cos mi o ní říkala, že jo? Takže jsem se ti právě přiznal, že jsem na kluky, i když pro tebe jsem ještě mimino? Promiň – už bych neměl říkat nic dalšího.“ Telefon oněmí.

Soledad sevře mobil tak silně, až to v krytu baterie zapraská, a pak jím mrskne o stěnu. Nevěřicně se ke mně otočí, oči jako žiletky, je bledá ve tváři a napjatá. „Kdo je ksakru Chloe?!“

„Nemám ponětí.“ Ted' ale lžu. Naše nová učitelka dívčího tělocviku se jmenuje Chloe – je to přitažlivá, prsatá blondýnka, na můj vkus až příliš obdařená a sladoučká. Snad kdyby ji život trochu pořádkoval, mohla by jednou mít něco do sebe.

Soledad na mě nepřestává zírat.

Příštích dvacet minut se nesmyslně dohadujeme: já ze sebe chrlím obvyklé scifistické poučky o tom, jak mi nemůže vyčítat něco, co jsem ještě neudělal; když o tom víme předem, tak se to ani nemusí stát. Ale nikam to nevede.

„Omlouvám se, miláčku.“ Pokusím se ji obejmout, ale vyškubne se mi.

„Nesahej na mě,“ zasyčí a zmizí v kuchyni.

Jdu se nahoru podívat na Oskara – když ho teď na chvíli uvidím jako miminko, říkám si, třeba se mi taky odhalí budoucnost. Pořád ještě spinká ve stejné poloze, tvářičkou dolů, a ručkou svírá plyšovou hračku, Velikého ryšavého psa Clifforda. Nejdřív to jde docela dobře; zprvu pocítím jenom touhu ho zvednout, přivinout ho k sobě, chvíli ho chovat. Pak, možná proto, že jsem přetažený, začnu uvažovat, jestli to znamená, že máme čas to napravit – zařídít, aby si hrál s autíčky, chodil do posilovny, sportoval.

Jdu ven, abych si na verandě u Dalea vykouřil ještě jednu cigaretu. Dale už ale venku nesedí. Škvírou v závěsech jím nahlédnu do obývacího pokoje; Dale a Erma tam sedí na zemi, schoulení jeden druhému v náručí. Ermě visí z ruky telefonní sluchátko a po tvářích jí tečou slzy. Pak se oba natočí trochu ji-

nak a já si všimnu, že se Erma usmívá. Tohle není pro moje oči. Odvrátím se a jdu pryč, cigaretu dokouřím až na naší příjezdové cestě.

02:53

Ani nás nenapadne jít spát, i když by teď už během pár minut mělo být po všem. Sedíme každý na svém konci sedačky, nemluvíme, ani se na sebe nepodíváme. Horečnatě vymýšlím, co bych mohl říct, aby se to mezi námi spravilo, ale došla mi řeč.

Soledad se ke mně nakonec otočí, a beze stopy hněvu nebo pláče se věcně zeptá: „Jsi se mnou nešťastný?“

„Nejsem, miláčku.“ Zkusím se k ní přisunout, ale odežene mě mávnutím.

„Já prostě nechápu, co by to do tebe mohlo vjet.“

„Já taky ne.“

A pak se to stane: z Oskarova čísla nám přijde na oba mobily fotografie; zpráva je datovaná ode dneška za dvacet čtyři let. Obrázek je hodně rozostřený a na několika místech jsou černé skvrny po chybějících pixelech, ale to podstatné z něj vidíme: na fotce je děvčátko s kávově zbarvenou pletí, ani ne roční holčička v růžových dupačkách a s malinkou růžovou čelenkou. Zešíroka se usmívá zkřivenou pusinkou a ručkou drží odrbaného, vyrudlého Clifforda, Velikého ryšavého psa. Holčička má Oskarovy oči a uši – někdo pro ně musel dítě odnosit.

Je nádherná.

Oba si prohlížíme tutéž fotku, každý na jiném mobilu; sedíme na opačných koncích sedačky a bříšky prstů hladíme displeje.

Pak se pixely rozpadnou a displeje zčernají.

„No teda,“ vyhrkne Soledad. „Teda... no teda!“ Jednou rukou ji ze zadu obejmu a přitisknu se k ní – a ona mi to dovolí.

*Poprvé vydáno v magazínu Asimov's SF
editorky Sheily Williamsové v lednu roku 2014.*

Přeložila Jitka Cardová.

MEDAILONEK WILLIAM JABLONSKY

Americký autor původem z Rock Falls ve státu Illinois. Vystudoval univerzitní obor tvůrčího psaní a dnes vyučuje psaní a literaturu na Loras College. Žije v Dubuque ve státu Iowa spolu se svou ženou a nedávno narozeným dítětem. Své první kratší práce shrnul do sbírky **The Indestructible Man** (2005), dosud je publikoval především v oblastních novinách a časopisech. Ve svém debutovém románu **The Clockwork Man** (Mechanický muž, 2010) popsal v rámci steampunkového subžánru příběh uměle vytvořeného muže, jenž je pokládán za technologický vrchol konce devatenáctého století a jako takový se těší všeobecnému obdivu, ovšem jeho existenci zcela změní láska, kterou pocítí k dceři svého stvořitele. Psaní žánrových povídek se věnuje jen asi poslední tři roky a vedle námi publikované kratší práce lze jmenovat rovněž zajímavou variaci na zombie téma „The Death and Life of Bob“ (2013) z časopisu *Shimmer*. V českém překladu se objevuje samozřejmě poprvé, ale třeba se s ním v budoucnu na stránkách časopisu XB-1 ještě setkáme.